

פרשה אמור תשפ"ג

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אָמַר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִגְפֹשׁ לֹא־יִטְמָא בְּעַמִּיּוֹ:

רשי לא יטמא בעמיו – בעוד שהמת בתוך עמיו, יצא מת מצוה.

מאור ענים

לנפש לא יטמא בעמיו שלא יטמא נפשו בעבירה. בעמיו פירש"י בעוד שהמת בתוך עמיו פי' בעוד שהיצר הרע נקרא מת מפני שמסיתו לעבירות שהם קליפות ויצ"ט נקרא חי וזהו בעוד שהמת בתוך עמיו פי' בעוד שהיצר הרע ישנו פרט למת מצוה שאין לו קוברים שמצוה לטמא דהנה אמרו רז"ל גדול העבירה לשמה ממצוה שלא לשמה כגון לחלל שבת מפני פקוח נפש ומה נעשה מעבירה כזו שהיא עצמה דבר קליפה רק שעשה לשמה אך שיש נשמות שהם נעים ונדים ואינם יכולים לעלות לשרשם ובמצוה אין יכולים להעלותן שאין להם כח להתכלל במצוה רק בעבירה כזה שיש מי שעובד ה' ושולחין לו יסורין ואינו יכול לעבוד השם יתברך ומוכרחים לחלל שבת בשבילו נמצא כשמחלל שבת יורד אל הקליפות רק שעושה זאת לשמה ובזה מעלה אותן הנשמות וזה נקרא מת מצוה ר"ל עבירה שהיא מצוה שהיא לשמה שאין לו קוברין ר"ל שאין להנשמות הנ"ל קוברין דהיינו להעלותם ולגנזם בשורש עליון רק על ידי עבירה כזו. והנה אינו יכול להעלות רק אותן נשמות שהם קרובים לשרשו וזהו כי אם לשארו הקרוב אליו ולהכין הוא מעלה אותם לאמו הוא תורה שבעל פה כאיש אשר אמו תיסרנו ולאביו היינו תורה שבכתב שהוא כמו אב המיסר את בנו דרך רמז רק התורה שבכתב אינה מפרשת דברים רק דרך רמז וזהו (משלי א', ח') שמע בני מוסר אביך היינו דרך רמז ואל תטוש תורת אמך שהוא מורה ומלמדת באר היטב כך התורה שבע"פ בפרשת דברי תורה שבכתב חסר כאן הסיום :